

متن کامل سوره صافات با ترجمه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خدای بخشایشگر مهربان

وَالصَّافَّاتِ صَفًّا ﴿١﴾

سوگند به صف بستگان [مانند فرشتگان، نمازگزاران و جهادگران] که صفی
[منظم و استوار] بسته‌اند، (۱)

فَالزَّاجِرَاتِ زَجْرًا ﴿٢﴾

و به بازدارندگان که [انسان را از گناهان] به شدت باز می‌دارند، (۲)

فَالتَّالِيَاتِ ذِكْرًا ﴿٣﴾

و به تلاوت کنندگان وحی، (۳)

إِنَّ إِلَهَكُمْ لَوَاحِدٌ ﴿٤﴾

که بی‌تردید معبود شما یگانه است، (۴)

رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ الْمَشَارِقِ ﴿٥﴾

پروردگار آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آنهاست، و پروردگار مشرق‌ها (۵)

إِنَّا زَيْنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِزِينَةِ الْكَوَاكِبِ ﴿٦﴾

همانا ما آسمان دنیا را به زیور ستارگان آراستیم، (۶)

وَحِفْظًا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍ ﴿٧﴾

و آن را از هر شیطان سرکشی حفظ کردیم، (۷)

لَا يَسْمَعُونَ إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَىٰ وَيُقَذَّفُونَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ ﴿٨﴾

آنان نمی‌توانند به سخنان فرشتگان بسیار مکرم و شریف گوش فرا دهند، و [هرگاه به گوش دادن برخیزند] از هر سو [شهاب] به سویشان پرتاب می‌شود، (۸)

دُحُورًا ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ ﴿٩﴾

تا با خفت و خواری رانده شوند، و برای آنان عذابی همیشگی است، (۹)

إِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَأَتْبَعَهُ شِهَابٌ ثَاقِبٌ ﴿١٠﴾

مگر آنکه شیطانی خبری را [دزدانه و] با سرعت برباید [و فرار کند] که در این صورت گلوله‌ای آتشین و شکافنده او را دنبال می‌کند. (۱۰)

فَاسْتَفْتِهِمْ أَهْمُ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ مَنْ خَلَقْنَا ۚ إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ طِينٍ
لَازِبٍ ﴿١١﴾

پس از منکران معاد بپرس: آیا آفرینش آنان سخت تر و دشوارتر است یا آنچه
[مانند فرشتگان، آسمان ها، زمین، کوه ها و...] آفریده ایم؟ [به یقین آفرینش آنان
کاری ناچیز است چون] ما آنان را از گلی چسبنده آفریده ایم، (۱۱)

بَلْ عَجِبْتَ وَيَسْخَرُونَ ﴿١٢﴾

بلکه [تو از انکارشان] تعجب می کنی و آنان مسخره می کنند، (۱۲)

وَإِذَا ذُكِّرُوا لَا يَذْكُرُونَ ﴿١٣﴾

و هنگامی که به آنان تذکر، می دهند متذکر نمی شوند؛ (۱۳)

وَإِذَا رَأَوْا آيَةً يَسْتَسْخِرُونَ ﴿١٤﴾

و چون معجزه ای را می بینند به شدت مسخره می کنند [و دیگران را هم به
مسخره وا می دارند]، (۱۴)

وَقَالُوا إِن هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾

و می گویند: این جز جادویی آشکار نیست. (۱۵)

إِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا ۖ إِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿١٦﴾

[می گویند:] آیا زمانی که ما مُردیم و خاک و استخوان شدیم، حتماً برانگیخته
می شویم؟ (۱۶)

أَوْ آبَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ ﴿١٧﴾

و آیا پدران پیشین ما [هم برانگیخته می‌شوند؟] (۱۷)

قُلْ نَعَمْ وَأَنْتُمْ دَاخِرُونَ ﴿١٨﴾

بگو: آری، [برانگیخته می‌شوید] در حالی که خوار و ناچیز هستید. (۱۸)

فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ فَإِذَا هُمْ يَنْظُرُونَ ﴿١٩﴾

جز این نیست که آن یک فریاد عظیم است که [وقتی واقع شود] ناگاه [همه زنده می‌شوند و حیرت زده منظره قیامت را] می‌نگرند، (۱۹)

وَقَالُوا يَا وَيْلَنَا هَذَا يَوْمُ الدِّينِ ﴿٢٠﴾

و می‌گویند: ای وای بر ما! این روز جزاست! (۲۰)

هَذَا يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿٢١﴾

[آری] این همان روز جدایی [میان حق و باطل] است که همواره آن را انکار می‌کردید. (۲۱)

احْشُرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَزْوَاجَهُمْ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿٢٢﴾

[آن گاه ندا رسد:] ستمکاران و هم ردیفان آنان و معبودهایی را که همواره به جای خدا می‌پرستیدند، گردآورید. (۲۲)

مِنْ دُونِ اللَّهِ فَاهْدُوهُمْ إِلَى صِرَاطِ الْجَحِيمِ ﴿٢٣﴾

پس همه را به سوی راه دوزخ راهنمایی کنید. (۲۳)

وَقِفُّهُمْ عَلَيْهِمْ مَسْئُولُونَ ﴿٢٤﴾

آنان را نگه دارید که حتماً مورد بازپرسی قرار می‌گیرند. (۲۴)

مَا لَكُمْ لَا تَنَاصَرُونَ ﴿٢٥﴾

[به آنان گویند:] شما را چه شده که یکدیگر را [برای رهایی از عذاب] یاری نمی‌دهید؟ (۲۵)

بَلْ هُمْ الْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُونَ ﴿٢٦﴾

[نه اینکه نمی‌توانند یکدیگر را یاری دهند] بلکه آنان امروز فروتنانه تسلیم [قدرت حق] هستند، (۲۶)

وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٧﴾

به یکدیگر رو کرده از هم می‌پرسند: [این چه وضعی است؟] (۲۷)

قَالُوا إِنَّكُمْ كُنْتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ الْيَمِينِ ﴿٢٨﴾

[پس پیروان گمراه به پیشوایان گمراه کننده] می‌گویند: همانا شما از راه خیرخواهی به سوی ما می‌آمدید، [ولی کارتان جز فریب و نیرنگ نبود!] (۲۸)

قَالُوا بَلْ لَمْ تَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٢٩﴾

می گویند: [ما را تقصیری نیست] بلکه خود شما اهل ایمان نبودید، (۲۹)

وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طَاغِينَ ﴿٣٠﴾

و ما را بر شما هیچ تسلطی نبود، بلکه شما مردمی طغیان گر و سرکش بودید.
(۳۰)

فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَا إِنَّا لَذَائِقُونَ ﴿٣١﴾

اکنون فرمان عذاب پروردگاران بر ما محقق و ثابت شد که همه ما چشندگان عذاب خواهیم بود. (۳۱)

فَأَغْوَيْنَاكُمْ إِنَّا كُنَّا غَاوِينَ ﴿٣٢﴾

[سبک مغزی و تعصب شما زمینه گمراهی شما شد] پس ما شما را گمراه کردیم؛ زیرا خودمان گمراه بودیم، (۳۲)

فَإِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٣﴾

پس بی تردید همه آنان در آن روز در عذاب شریک‌اند، (۳۳)

إِنَّا كَذَلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ﴿٣٤﴾

ما با مجرمان این گونه رفتار می‌کنیم؛ (۳۴)

إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٣٥﴾

زیرا آنان چنین بودند که هر زمان به آنان می‌گفتند: معبودی جز خدا نیست، تکبر می‌کردند، (۳۵)

وَيَقُولُونَ إِنَّا لَنَأْرِكُو آلِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَّجْنُونٍ ﴿٣٦﴾

و [همواره] می‌گفتند: آیا باید به خاطر شاعری دیوانه معبودان خود را رها کنیم؟! (۳۶)

بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَّقَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣٧﴾

[چنین نیست که می‌پندارید] بلکه او حق را آورده و پیامبران را تصدیق کرده است. (۳۷)

إِنَّكُمْ لَذَائِقُو الْعَذَابِ الْأَلِيمِ ﴿٣٨﴾

بی‌تردید شما [کوردلان] عذاب دردناک را خواهید چشید، (۳۸)

وَمَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٩﴾

و جز آنچه که همواره انجام می‌دادید، پاداش داده نمی‌شوید، (۳۹)

إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ ﴿٤٠﴾

جز بندگان خالص شده خدا [که از هر کيفری در امانند]، (۴۰)

أُولَئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَّعْلُومٌ ﴿٤١﴾

برای آنان رزق و روزی معین و ویژه‌ای است، (۴۱)

فَوَاكِهَ ۖ وَهُمْ مُكْرَمُونَ ﴿٤٢﴾

میوه‌هایی [گوناگون] در حالی که مورد اکرام خواهند بود، (۴۲)

فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٤٣﴾

در بهشت‌های پر نعمت، (۴۳)

عَلَى سُرُرٍ مُتَقَابِلِينَ ﴿٤٤﴾

در حالی که بر تخت‌هایی روبه روی یکدیگر [تکیه زده‌اند]، (۴۴)

يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِكَأْسٍ مِنْ مَعِينٍ ﴿٤٥﴾

جامی از نوشیدنی زلال و پاک گرداگردشان می‌گردانند، (۴۵)

بَيضَاءَ لَذَّةٍ لِلشَّارِبِينَ ﴿٤٦﴾

[نوشیدنی] سپید [و درخشنده] و لذت بخش برای نوشندگان، (۴۶)

لَا فِيهَا غَوْلٌ وَلَا هُمْ عَنْهَا يُنْزَفُونَ ﴿٤٧﴾

نه در آن مایه فساد [جسم و عقل] است، و نه از آن مست و بیهوش می‌شوند،

(۴۷)

وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ عِينٌ ﴿٤٨﴾

و در کنارشان زنانی هستند که فقط به شوهرانشان عشق می‌ورزند. (۴۸)

كَأَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَّكْنُونٌ ﴿٤٩﴾

گویا آنان [از سپیدی] تخم شترمرغی هستند که [زیر پر و بال] پوشیده شده‌اند
[و هرگز دست کسی به آنان نرسیده است]. (۴۹)

فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٥٠﴾

پس برخی از آنان به برخی دیگر رو کرده از [حال] یکدیگر می‌پرسند. (۵۰)

قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ إِنِّي كَانَ لِي قَرِينٌ ﴿٥١﴾

گوینده‌ای از آنان می‌گوید: همانا من [در دنیا] هم‌نشینی داشتم. (۵۱)

يَقُولُ إِنَّكَ لَمِنَ الْمُصَدِّقِينَ ﴿٥٢﴾

[که همواره از روی تعجب به من] می‌گفت: آیا تو از باور دارندگان [رستاخیز
و زنده شدن مردگان] هستی؟ (۵۲)

إِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا أَأَنْتَا لَمَدِينُنَا ﴿٥٣﴾

آیا زمانی که ما مردیم و خاک استخوان شدیم، حتماً [زنده می‌شویم و] پادشمان
می‌دهند؟ (۵۳)

قَالَ هَلْ أَنْتُمْ مُطَّلِعُونَ ﴿٥٤﴾

[سپس به دوستان بهشتی خود] می‌گوید: آیا شما با من به دوزخ سر می‌کشید [تا از هم‌نشینم خبری بگیرید که در کجا و در چه حالی است؟] (۵۴)

فَاطَّلَعَ فَرَآهُ فِي سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٥٥﴾

پس خود او به دوزخ سر می‌کشد و هم‌نشینش را وسط دوزخ می‌بیند. (۵۵)

قَالَ تَاللَّهِ إِنْ كُنْتُ لَأَتْرُدِينَ ﴿٥٦﴾

[به او] می‌گوید: به خدا سوگند نزدیک بود، مرا به هلاکت بیندازی. (۵۶)

وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّي لَكُنْتُ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٥٧﴾

و اگر توفیق و رحمت پروردگارم نبود، حتماً از احضارشدگان [در دوزخ] بودم. (۵۷)

أَفَمَا نَحْنُ بِمَيِّتِينَ ﴿٥٨﴾

[آن گاه به دوستان بهشتی خود می‌گوید:] آیا ما [برای همیشه در بهشتیم و] هرگز نمی‌میریم؟ (۵۸)

إِلَّا مَوْتَتَنَا الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٥٩﴾

[و] جز همان مرگ نخستین [که در دنیا سراغمان آمد مرگی دیگر به سراغمان نخواهد آمد] و ما هرگز عذاب نخواهیم شد؟ [شگفتا! چه لطف خاصی از سوی خدا به ما شده است!] (۵۹)

إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٦٠﴾

بی‌تردید این همان کامیابی بزرگ است. (۶۰)

لِمِثْلِ هَذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ ﴿٦١﴾

پس باید برای چنین پاداشی عمل کنندگان عمل کنند. (۶۱)

أَذَلِكَ خَيْرٌ نُزُلًا أَمْ شَجَرَةُ الزَّقُّومِ ﴿٦٢﴾

آیا این [بهشت جاودان پر نعمت] برای پذیرایی بهتر است یا درخت زقوم؟
(۶۲)

إِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً لِلظَّالِمِينَ ﴿٦٣﴾

ما آن را برای ستمکاران مایه شکنجه و عذاب قرار داده‌ایم. (۶۳)

إِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ ﴿٦٤﴾

آن درختی است که در قعر دوزخ می‌روید، (۶۴)

طَلَعَهَا كَأَنَّهٗ رُءُوسُ الشَّيَاطِينِ ﴿٦٥﴾

شکوفه‌هایش مانند سرهای شیاطین [بسیار بدنما و زشت] است. (۶۵)

فَأَنَّهُمْ لَأَكْلُونَ مِنْهَا فَمَالِئُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٦٦﴾

پس این منکران لجوج حتماً از آن می‌خورند و شکم‌ها را از آن پر می‌کنند.
(۶۶)

ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِنْ حَمِيمٍ ﴿٦٧﴾

آن گاه به ناچار روی آن [به عنوان نوشیدنی] مخلوطی از آب بسیار داغ و متعفن برای آنان خواهد بود! (۶۷)

ثُمَّ إِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَإِلَى الْجَحِيمِ ﴿٦٨﴾

سپس بازگشتشان حتماً به سوی دوزخ است. (۶۸)

إِنَّهُمْ أَلْفَاؤُا آبَاءَهُمْ ضَالِّينَ ﴿٦٩﴾

[سزاوار بودندشان در قیامت به این همه عذاب به سبب این است که] آنان پدرانشان را گمراه یافتند، (۶۹)

فَهُمْ عَلَىٰ آثَارِهِمْ يُهَرَّعُونَ ﴿٧٠﴾

و [با اینکه می‌دانستند گمراهند بدون اندیشه و تأمل] عجولانه از پی آنان می‌رفتند! (۷۰)

وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٧١﴾

و به راستی پیش از اینان بیشتر پیشینیان گمراه شدند، (۷۱)

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيهِمْ مُنْذِرِينَ ﴿٧٢﴾

و بی‌تردید ما در میان آنان بیم‌دهندگانی فرستادیم. (۷۲)

فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذِرِينَ ﴿٧٣﴾

پس با تأمل بنگر سرانجام بیم داده شدگان چگونه بود؟ (۷۳)

إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ ﴿٧٤﴾

[همه هلاک شدند] جز بندگان خالص شده خدا، (۷۴)

وَلَقَدْ نَادَانَا نُوحٌ فَلَنِعْمَ الْمُجِيبُونَ ﴿٧٥﴾

و نوح ما را ندا کرد [و ما ندایش را اجابت کردیم] پس ما به راستی نیکو
اجابت‌کننده‌ای هستیم، (۷۵)

وَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾

و او و خاندانش را از آن اندوه بزرگ نجات دادیم. (۷۶)

وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمُ الْبَاقِينَ ﴿٧٧﴾

و تنها ذریه او را [در زمین] باقی گذاشتیم، (۷۷)

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿٧٨﴾

و در میان آیندگان برای او نام نیک به جا گذاشتیم؛ (۷۸)

سَلَامٌ عَلَى نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ ﴿٧٩﴾

سلام بر نوح در میان جهانیان. (۷۹)

إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٠﴾

به راستی ما نیکوکاران را این گونه پاداش می‌دهیم. (۸۰)

إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨١﴾

بی‌تردید او از بندگان مؤمن ما بود. (۸۱)

ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخِرِينَ ﴿٨٢﴾

سپس دیگران را غرق کردیم؛ (۸۲)

وَإِنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لِإِبْرَاهِيمَ ﴿٨٣﴾

و به راستی ابراهیم از پیروان نوح بود، (۸۳)

إِذْ جَاءَ رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٤﴾

هنگامی که با دلی پاک به سوی پروردگارش آمد. (۸۴)

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَاذَا تَعْبُدُونَ ﴿٨٥﴾

[یاد کن] هنگامی را که به پدر و قومش گفت: چیست آنچه می‌پرستید؟ (۸۵)

أَفَنُكَا آلِهَةً دُونَ اللَّهِ تُرِيدُونَ ﴿٨٦﴾

آیا به جای خدا معبودان دروغین را می‌خواهید. (۸۶)

فَمَا ظَنُّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾

پس گمانتان به پروردگار جهانیان چیست؟ [که غیر او را می‌پرستید،] (۸۷)

فَنظَرَ نَظْرَةً فِي النُّجُومِ ﴿٨٨﴾

[چون از او دعوت کردند که شبانه به مراسم عیدشان برود] نگاهی به ستارگان انداخت، (۸۸)

فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٌ ﴿٨٩﴾

و گفت: به راستی من بیمارم. (۸۹)

فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ ﴿٩٠﴾

پس پشت کنان از او روی گرداندند. (۹۰)

فَرَاغَ إِلَىٰ آلِهِتِهِمْ فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ﴿٩١﴾

او هم مخفیانه به سوی بت‌هایشان رفت و [از روی ریشخند] گفت: آیا غذا نمی‌خورید؟ (۹۱)

مَا لَكُمْ لَا تَنْطِقُونَ ﴿٩٢﴾

شما را چه شده که سخن نمی‌گویید؟ (۹۲)

فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًا بِالْيَمِينِ ﴿٩٣﴾

پس [به آنها روی آورد و] با دست راست ضربه‌ای کاری بر آنها کوبید [و خردشان کرد]. (۹۳)

فَأَقْبَلُوا إِلَيْهِ يَزْفُونَ ﴿٩٤﴾

مردم با شتاب به سوی او آمدند. (۹۴)

قَالَ أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ ﴿٩٥﴾

[به آنان] گفت: آیا آنچه را [با دست خود] می‌تراشید، می‌پرستید؟! (۹۵)

وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾

در حالی که خدا شما را و آنچه را می‌سازید، آفریده است. (۹۶)

قَالُوا ابْنُوا لَهُ بُيُوتًا فَأَلْقُوهُ فِي الْجَحِيمِ ﴿٩٧﴾

گفتند: برای او بنایی بسازید [که گنجایش آتش فراوانی داشته باشد] پس او را در آتش شعله‌ور بیندازید. (۹۷)

فَارَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ ﴿٩٨﴾

پس خواستند به او نیرنگی زنند، ولی ما آنان را پست و شکست خورده کردیم. (۹۸)

وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٩٩﴾

و [وقتی از این مهلکه جان سالم به در برد] گفت: به راستی من به سوی پروردگارم می‌روم، و [او] به زودی مرا راهنمایی خواهد کرد. (۹۹)

رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٠٠﴾

پروردگارا! مرا فرزندی که از صالحان باشد عطا کن. (۱۰۰)

فَبَشِّرْ نَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ ﴿١٠١﴾

پس ما او را به پسری بردبار مژده دادیم. (۱۰۱)

فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَا بُنَيَّ إِنِّي أَرَىٰ فِي الْمَنَامِ أَنِّي
أَذْبَحُكَ فَانظُرْ مَاذَا تَرَىٰ ۚ قَالَ يَا أَبَتِ افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ ۖ
سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ ﴿١٠٢﴾

هنگامی که با او به [مقام] سعی رسید، گفت: پسرکم! همانا من در خواب
می‌بینم که تو را ذبح می‌کنم، پس با تأمل بنگر رأی تو چیست؟ گفت: پدرم آنچه
به آن مأمور شده‌ای انجام ده اگر خدا بخواهد مرا از شکیبایان خواهی یافت.
(۱۰۲)

فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ ﴿١٠٣﴾

پس هنگامی که آن دو تسلیم [خواستند خدا] شدند و ابراهیم، جبین او را به زمین
نهاد [تا ذبحش کند] (۱۰۳)

وَنَادَيْنَاهُ أَنْ يَا إِبْرَاهِيمُ ﴿١٠٤﴾

و او را ندا دادیم که ای ابراهیم! (۱۰۴)

قَدْ صَدَّقْتَ الرُّؤْيَا ۚ إِنَّا كَذَلِك نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٠٥﴾

خوابت را تحقق دادی [و فرمان پروردگارت را اجرا کردی]، به راستی ما
نیکوکاران را این گونه پاداش می‌دهیم [که نیت پاک و خالصشان را به جای
عمل می‌پذیریم]. (۱۰۵)

إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْبَلَاءُ الْمُبِينُ ﴿١٠٦﴾

به یقین این همان آزمایش روشن بود. (۱۰۶)

وَفَدَيْنَاهُ بِذَبْحٍ عَظِيمٍ ﴿١٠٧﴾

و ما اسماعیل را در برابر قربانی بزرگی [از ذبح شدن] رهانیدیم، (۱۰۷)

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿١٠٨﴾

و در میان آیندگان برای او [نام نیک] به جا گذاشتیم. (۱۰۸)

سَلَامٌ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿١٠٩﴾

سلام بر ابراهیم. (۱۰۹)

كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١١٠﴾

[ما] نیکوکاران را این گونه پاداش می‌دهیم. (۱۱۰)

إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١١﴾

بی‌تردید او از بندگان مؤمن ما بود، (۱۱۱)

وَبَشَّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ نَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١١٢﴾

و ما او را به اسحاق که پیامبری از شایستگان بود مژده دادیم، (۱۱۲)

وَبَارَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَىٰ إِسْحَاقَ ۚ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ
لِنَفْسِهِ مُبِينٌ ﴿١١٣﴾

و بر او و بر اسحاق برکت دادیم، و از دودمان آن دو برخی نیکوکارند و
برخی آشکارا ستمکار بر خویشند، (۱۱۳)

وَلَقَدْ مَنَّا عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١١٤﴾

و به راستی ما به موسی و هارون نعمت دادیم، (۱۱۴)

وَنَجَّيْنَاهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِنَ الْكُرْبِ الْعَظِيمِ ﴿١١٥﴾

و آن دو نفر و قومشان را از اندوه بزرگ نجات بخشیدیم، (۱۱۵)

وَنَصَرْنَا هُمْ فَكَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿١١٦﴾

و آنان را یاری دادیم در نتیجه پیروز شدند، (۱۱۶)

وَأَتَيْنَاهُمَا الْكِتَابَ الْمُسْتَبِينَ ﴿١١٧﴾

و هر دو را کتاب بسیار روشنگر عطا کردیم، (۱۱۷)

وَهَدَيْنَاهُمَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١١٨﴾

و به راه راست هدایتشان نمودیم، (۱۱۸)

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِي الْأَخْرِينِ ﴿١١٩﴾

و در میان آیندگان برای هر دو نفر نام نیک به جا گذاشتیم. (۱۱۹)

سَلَامٌ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٢٠﴾

سلام بر موسی و هارون. (۱۲۰)

إِنَّا كَذَّبُكَ نَجْرِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢١﴾

ما نیکوکاران را این گونه پاداش می‌دهیم. (۱۲۱)

إِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٢﴾

بی‌تردید هر دو از بندگان مؤمن ما بودند، (۱۲۲)

وَإِنَّ إِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾

و بی‌تردید الیاس از پیامبران بود. (۱۲۳)

إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾

[یاد کن] هنگامی را که به قومش گفت: آیا [از شرک و طغیان] نمی‌پرهیزید؟

(۱۲۴)

أَتَدْعُونَ بَعْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَالِقِينَ ﴿١٢٥﴾

آیا بت «بعل» را می‌پرستید و بهترین آفرینندگان را رها می‌کنید؟! (۱۲۵)

اللَّهُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأُولِينَ ﴿١٢٦﴾

خدا را که پروردگار شما و پروردگار پدران پیشین شماست. (۱۲۶)

فَكَذَّبُوهُ فَإِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٢٧﴾

پس او را انکار کردند، یقیناً آنان از احضار شدگان [در عذاب] خواهند بود،
(۱۲۷)

إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٢٨﴾

جز بندگان خالص شده خدا [که از هر کیفری در امانند]، (۱۲۸)

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿١٢٩﴾

و در میان آیندگان برای او نام نیک به جا گذاشتیم. (۱۲۹)

سَلَامٌ عَلَىٰ آلِ يَاسِينَ ﴿١٣٠﴾

سلام بر آل یاسین. (۱۳۰)

إِنَّا كَذَّلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣١﴾

ما نیکوکاران را این گونه پاداش می‌دهیم. (۱۳۱)

إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾

بی‌تردید او از بندگان مؤمن ما بود. (۱۳۲)

وَإِنَّ لُوطًا لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٣﴾

و بی‌تردید لوط از پیامبران بود. (۱۳۳)

إِذْ نَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٣٤﴾

[یاد کن] هنگامی را که او و همه اهلش را نجات دادیم، (۱۳۴)

إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ ﴿١٣٥﴾

مگر پیرزنی را که در میان باقی ماندگان [در شهر] بود. (۱۳۵)

ثُمَّ دَمَّرْنَا الْآخَرِينَ ﴿١٣٦﴾

سپس دیگران را هلاک کردیم، (۱۳۶)

وَإِنَّكُمْ لَتَمُرُّونَ عَلَيْهِمْ مُصْبِحِينَ ﴿١٣٧﴾

و شما همواره صبحگاهان [در مسیر سفرهایتان از کنار ویرانه‌های شهر] آنان
گذر می‌کنید، (۱۳۷)

وَبِاللَّيْلِ^{قُلْ} أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٣٨﴾

و نیز شبانگاهان، آیا تعقل نمی‌کنید؟ (۱۳۸)

وَإِنَّ يُونُسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٩﴾

و یونس از پیامبران بود. (۱۳۹)

إِذْ أَبَقَ إِلَى الْفُلِّ الْمَشْحُونِ ﴿١٤٠﴾

[یاد کن] هنگامی را که به سوی آن کشتی پر [از جمعیت و بار] گریخت،
(۱۴۰)

فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِينَ ﴿١٤١﴾

و با سرنشینان کشتی قرعه انداخت [و قرعه به نامش افتاد] و از مغلوب شدگان
شد [و او را به دریا انداختند]. (۱۴۱)

فَالْتَقَمَهُ الْحُوتُ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿١٤٢﴾

پس آن ماهی بزرگ او را بلعید، در حالی که سزاوار سرزنش بود. (۱۴۲)

فَلَوْلَا أَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ ﴿١٤٣﴾

[و در شکم ماهی به تسبیح خدا مشغول شد که] اگر او از تسبیح کنندگان نبود،
(۱۴۳)

لَلْبَيْتِ فِي بَطْنِهِ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤٤﴾

بی‌تردید تا روزی که مردم برانگیخته می‌شوند در شکم ماهی می‌ماند. (۱۴۴)

فَنَبَذْنَاهُ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ سَقِيمٌ ﴿١٤٥﴾

پس او را در حالی که بیمار بود به زمینی خشک و بی‌گیاه افکندیم. (۱۴۵)

وَأَنْبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِنْ يَقْطِينٍ ﴿١٤٦﴾

و بر او گیاهی از نوعی کدو رویاندیم، (۱۴۶)

وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَى مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ ﴿١٤٧﴾

و او را به سوی [قومی] یکصد هزار نفر [ی] یا بیشتر فرستادیم. (۱۴۷)

فَأَمَّنُوا فَمَرَّعْنَاهُمْ إِلَى حِينٍ ﴿١٤٨﴾

پس ایمان آوردند در نتیجه آنان را تا پایان عمرشان [از نعمت‌ها و مواهب خود] بهره‌مند کردیم. (۱۴۸)

فَاسْتَفْتِهِمُ الرِّبَّكَ الْبَنَاتُ وَلَهُمُ الْبَنُونَ ﴿١٤٩﴾

[مشرکان سبک مغز می‌گویند: فرشتگان، دختران خدایند] پس از آنان بپرس که آیا دختران برای پروردگار تو هستند و پسران برای ایشان؟! (۱۴۹)

أَمْ خَلَقْنَا الْمَلَائِكَةَ إِنَاثًا وَهُمْ شَاهِدُونَ ﴿١٥٠﴾

یا اینکه ما فرشتگان را دختر آفریدیم و آنان شاهد بودند؟! (۱۵۰)

أَلَا إِنَّهُمْ مِنْ إَفْكِهِمْ لَيَقُولُونَ ﴿١٥١﴾

آگاه باش! که آنان از بافته‌های دروغ خود می‌گویند (۱۵۱)

وَلَدَ اللَّهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٥٢﴾

که خدا فرزند آورده! و بی‌تردید آنان دروغ‌گویند. (۱۵۲)

أَصْطَفَى الْبَنَاتِ عَلَى الْبَنِينَ ﴿١٥٣﴾

آیا دختران را بر پسران ترجیح داده است؟ (۱۵۳)

مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿١٥٤﴾

شما را چه شده، چگونه حکم می‌کنید؟ (۱۵۴)

أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٥﴾

پس آیا متذکر [حقایق] نمی‌شوید؟ (۱۵۵)

أَمْ لَكُمْ سُلْطَانٌ مُّبِينٌ ﴿١٥٦﴾

یا شما [بر این ادعای خود] دلیل روشنی دارید؟ (۱۵۶)

فَاتُوا بِكِتَابِكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٥٧﴾

پس اگر راستگویید، کتابتان را [که این سخنان را با تکیه بر آن می‌گویید، به میان] آورید. (۱۵۷)

وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجَنَّةِ نَسَبًا ۗ وَلَقَدْ عَلِمَتِ الْجِنَّةُ إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٥٨﴾

میان خدا و جن، نسب و خویشی قرار دادند، در صورتی که جنیان به خوبی می‌دانند که [روز قیامت برای حساب و پاداش] احضار خواهند شد. (۱۵۸)

سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿١٥٩﴾

خدا از آنچه او را به آن توصیف می‌کنند، منزّه است. (۱۵۹)

إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ ﴿١٦٠﴾

مگر بندگان خالص شده خدا [که او را به آنچه توصیف می‌کنند شایسته مقام قدس اوست]. (۱۶۰)

فَأِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ ﴿١٦١﴾

و بی‌تردید شما و آنچه را می‌پرستید، (۱۶۱)

مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ بِفَاتِنِينَ ﴿١٦٢﴾

نمی‌توانید [مردم را] بر ضد خدا گمراه کنید. (۱۶۲)

إِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ الْجَحِيمِ ﴿١٦٣﴾

مگر کسانی را که [به اختیار خود به خاطر پذیرفتن وسوسه و اغواگری شما] به دوزخ درآیند، (۱۶۳)

وَمَا مِنَّا إِلَّا لَهُ مَقَامٌ مَّعْلُومٌ ﴿١٦٤﴾

و هیچ یک از ما فرشتگان نیست مگر اینکه برای او مقامی معین است.
(۱۶۴)

وَإِنَّا لَنَحْنُ الصَّافُونَ ﴿١٦٥﴾

و همانا ما [برای اجرای فرمان خدا] صف بستگانیم. (۱۶۵)

وَإِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ ﴿١٦٦﴾

و ما خود تسبیح کنندگانیم. (۱۶۶)

وَإِنْ كَانُوا لَيَقُولُنَّ ﴿١٦٧﴾

و مشرکان [پیش از بعثت پیامبر] قاطعانه می‌گفتند: (۱۶۷)

لَوْ أَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِنَ الْأَوَّلِينَ ﴿١٦٨﴾

اگر نزد ما کتابی چون کتاب‌های آسمانی پیامبران پیشین بود، (۱۶۸)

لَكُنَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ ﴿١٦٩﴾

بی‌تردید از بندگان خالص شده خدا می‌شدیم. (۱۶۹)

فَكْفَرُوا بِهِ ۖ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿١٧٠﴾

ولی [هنگامی که قرآن را برای هدایت آنان نازل کردیم] به آن کافر شدند و به زودی [و زر و وبال کفرشان را] خواهند دانست. (۱۷۰)

وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ ﴿١٧١﴾

و وعده قطعی ما درباره بندگان به رسالت فرستاده شده، از پیش محقق و ثابت گشته است، (۱۷۱)

إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ ﴿١٧٢﴾

که بی‌تردید آنان [در همه زمینه‌ها] یاری شدگانند، (۱۷۲)

وَإِنَّ جُنَدَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿١٧٣﴾

و مسلماً سپاه ما پیروزند. (۱۷۳)

فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٤﴾

پس تا مدتی از آنان روی بگردان. (۱۷۴)

وَأَبْصِرْهُمْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٥﴾

و آنان را بنگر که به زودی [و زر و وبال گناهانشان را] خواهند دید. (۱۷۵)

أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٧٦﴾

آیا شتاب در آمدن عذاب ما را می‌خواهند؟! (۱۷۶)

فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَاءَ صَبَاحُ الْمُنْذَرِينَ ﴿١٧٧﴾

پس هنگامی که [عذاب ما] به آستانه خانه‌هایشان نازل شود، بیم‌شدگان روزگار بدی خواهند داشت، (۱۷۷)

وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٨﴾

و تا مدتی از آنان روی بگردان، (۱۷۸)

وَأَبْصِرْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٩﴾

و [انان را] بنگر که به زودی [و زر و وبال گناهانشان را] خواهند دید. (۱۷۹)

سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٨٠﴾

پروردگارت که دارای عزت است از آنچه او را به آن توصیف می‌کنند، منزّه است. (۱۸۰)

وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ ﴿١٨١﴾

و سلام بر پیامبران (۱۸۱)

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٨٢﴾

و همه ستایش‌ها ویژه خداست که پروردگار جهانیان است. (۱۸۲)

صدق الله و العلی العظیم

خدای بزرگ و بلند مرتبه راست گفت